

ONDERGAANDE ZON

gedachtengedicht over jong-dementie

Dagen en seizoenen gaan voorbij
in hoofden die het noorden zijn verloren,
voor hun ogen hangt een grijze sluier en
op alle klokken staat de tijd roerloos stil,
wat voorbij is wordt sprakeloos opgeborgen.

Tot plots een kind een zachte glimlach
op de gezichten doet verschijnen en
het leven uit een diepe slaap ontwaakt,
woorden zoeken dan een weg, moeizaam,
maar toch ook met hier en daar wat flitsen
die het verleden even doen herleven.

Wat gaat er in die verwarde hoofden om,
hoe vinden zij de slaap wanneer het onweert
in de vele witte kamers die gesloten blijven ?
Foto's fladderen als vlugge vlinders voor hun oog,
vragen die op onze lippen branden worden
vaak beter niet gesteld want elk antwoord
zorgt voor weer een nieuwe vraag.

Een wirwar van gedachten kronkelt door hun hoofd,
liefde en vriendschap vervagen tot een verre droom.
Neem hen in de zachtste armen van je woorden,
kus ze op het voorhoofd wanneer de avond valt en
de ondergaande zon zich teder over hen ontfermt.

willie verheghe
stadsdichter